

Ако се оствари планот на Георгиевски така како што зацртал, тогаш не му бега една улица во Тетово или во Гостивар, која ќе го носи неговото име, по урнекот на "Бил Клинтон" во Приштина или "Џорџ Буш" во Тирана. Таа чест ја имаат само најзаслужните дејци, кои работат во името и во духот на албанската кауза. Нашиот поранешен премиер го нашол спасот за македонската држава. Тоа е голема Албанија. "Господ да ја благослови Македонија" - како што велеше покојниот претседател Борис Трајковски.

Пишува: Мишко ТАЛЕСКИ

ЗА ВАКОВ БАЛКАН ЛИ ПИШУВА И СОНУВА ГЕОРГИЕВСКИ?

други македонски граѓани, кои знаеле и умееле плановите за разградба на последното слободно парче македонска земја да ги истуркаат пред големците. Сеќавањата за некогаш можеби се замрени, но за други постојано свежи и незаборавни.

на косовскиот статус и интеграцијата на земјите од Јадранската група во Алијансата. Првиот процес, каков и да му биде епилогот, може да го дестабилизира Полуостровот, додека вториот, треба трајно да го стабилизира. Можеби затоа и двата процеса се туркаат паралелно и

СПАС ЗА МАКЕДОНИЈА ИЛИ ВОВЕД ВО ГОЛЕМА БУГАРИЈА?

Речиси дваесеттина години наназад ја обвинувавме меѓународната заедница дека ни прави заговори за уништување на македонското битие и идентитет. Нè обезличуваа на разноразни конференции, состаноци, во резолуции... Бевме сè, и Словени, и вештачка нација, и народ со говорна мана, само не Македонци. И државата така ни ја оквалификуваа. Од Титова творба до бугарска провинција, од јужна Србија до вилает на Албанците. И можеби некој од големите или од регионалните сили со таквите позиции си имал некакви планови за иднина, бидејќи низ историјата тоа многу пати ни се случувало.

Но, историјата и денешнината истовремено паметат и многу Македонци и

МАКЕДОНСКИОТ ИНАЕТ СОПИРАЧКА НА СÈ

Додека САД прават сè поголеми напори за да се истурка проектот за влез на Република Македонија во НАТО, македонските политички раководители работат сосема спротивно од она што е цел на западните демократии. Навикнати да живееме со пропаднатиот и одамна избледен балкански менталитет, скептици како и секогаш, работиме на сопствената несреќа.

Во моментот, на Балканот се случуваат два значајни процеса - решавањето

"Македонија, Албанија и Косово треба да се обединат во унија наречена АЛМАКОС, која би се формирала откако ќе се реши статусот на Косово. Обединувањето е замислено по урнекот на БЕНЕЛУКС, унија во која влегоа Белгија, Холандија и Луксембург. Сега е време да ја пласирам таа идеја за балкански БЕНЕЛУКС, бидејќи во регионот имаме новосоздадена ситуација. Таа налага

ПЛАНОТ НА ГЕОРГИЕВСКИ ЗА СПАС НА МАКЕДОНИЈА!?

"Мултиетничкиот пристап за решение на сложените проблеми на Балканот е дефинитивно пропаднат... Единствено трајно решение е етничкиот пристап... Доколку Русија не се откаже од ветото за Косово во Советот за безбедност, ќе дојде до трајна дестабилизација на регионот, бидејќи самопрогласувањето на независноста на покраината би повлекло отцепување на српските општини, а Албанците во околните држави - Србија, Црна Гора и Македонија, би контрирале со сопствени барања за автономија или независност. Албанските општини во Македонија би можеле да го сторат тоа во секој момент, а меѓународната заедница би ги поддржала таквите аспирации... Во Македонија треба да се направи разграничување, при што Албанците би ги добиле Дебар, Гостивар и Тетово, со дополнителна трампа на македонското и албанското население. Албанците би добиле територијална компензација, а Македонија би дошла до единствениот начин за спас и опстанок на сопствената држава".

Љубчо Георгиевски

истовремено се носат кон завршницата за да не дојде до создавање вакуум простор, кој би бил штетен по безбедноста на регионот. Кога станува збор за Македонија очигледно е дека не постои сенс за витални прашања, кои како предизвик се исправени пред оние кои одлучуваат.

И додека Вашингтон ги очекува последните резултати од реформите во општествено-политичките сфери на нашето живеење, инаетот и самобендисаноста со која се китат структурите на извршната власт ја уриваат сликата за некаквиот имиџ кој го има земјата. Бранко бил небитен политичар во хиерархијата на државата, Владата била популистичка и без мерка трошела државни пари само за да им се додвори на граѓаните, се пишуваат тајни договори меѓу ривалите на политичката сцена и ред други девијации, кои сега, кога отчука часовникот за одлуката во Букурешт, некој се обидува сè да фрли во матните води. Најмалку десеттина пати некој од Брисел ги има предупредено за непромислените чекори и повторно памет не им доаѓа. А, кога ќе дојде времето за да се сноси одговорноста, тогаш сите ги свиткуваат опашките како лисицата и вината ќе ја префрлаат на другата страна. Никола на Бранко, Бранко на Никола, Шекеринска на цела Влада, мнозинството во Собранието на опозицијата или обратно, и така во недоглед.

Е, само заради таквата наша политика, која ја "негуваме" веќе две децении другите знаеле да не претркаат на патот кој води до конечната цел. Сите се сеќаваме како се тепаа по гради искажувајќи гордост и достоинство што сме биле први во регионот, што сме биле лидери во реформите и во демократските вредности. И така од лидери се доведовме во позиција Бугарија и Романија по прво да влезат во НАТО и во ЕУ, Хрватска да се издвои во Јадранската група како водечка земја, а беше зад нас, се ставивме во позиција Србија да не достигне во напредокот и да привлекува огромни инвестиции, за разлика од нашите чии цифри се срамни.

Дури по малку беше збунувачка веста која се пласираше деновиве дека Црна Гора како нова држава, на која сите ѝ предвидуваа колапс по независноста, станала трета светска економска земја по развој за 2006 година, веднаш по Кина и Индија. Да, да, смешно, но статистички проверено и вистинито. И сега по ова, се прашуваме каде лежи проблемот на нашето непознавање на стварноста, која е причината што сите знаат да го најдат патот на успехот, само ние не знаеме? Дали сме глупави, неписмени, или можеби некој не проколнал, а старите велат клетвата траела до седмо колено. Шегата настрана. Нештата се многу сериозни од она што можеби го слушаме и го гледаме во јавноста и низ медиумите. Веројатно тоа не е сè.

"Македонија треба мирно да се подели меѓу Албанците и Македонците. Да, тоа беше договорено со Георгиевски и сè уште мислам така. Но, ниту тогаш сакав, ниту сега сакам да ја преземам одговорноста за драматично забрзување на историскиот процес. Поделбата може да се спречи само ако се постигне рамноправност меѓу етникумите. Процесот ќе се прекине ако се постигне договор за рамноправност или, пак, ако едната страна се предаде и ако ја прифати позицијата на асимилација".

Арбен Џафери, ноември 2006

да се ослободиме од предрасудите, комплексите и од конфликтните ситуации кои се зад нас. ЕУ и САД треба да се заложат да се повтори Маршаловиот план, но овој пат за Македонија, Албанија и Косово, откако ќе се дефинира статусот на протекторатот. АЛМАКОС воопшто не е обид да се протурка идејата за Голема Албанија".

Исмет Рамадани, април 2006

ПРВИОТ НЕАЛБАНЕЦ ЗА ГОЛЕМА АЛБАНИЈА

Години наназад имаше различни проекти за судбината и за иднината на македонската држава и народ. Од исчезнување на географските карти до повторно воспоставување на етничките македонски граници.

Некој провоцираше, некој тестираше, трет не и смеваше. Дури и одредени домашни политички дејци беа толку упорни во изложувањето на своите проекти,

секако на штета на Македонија, што таквите анализи и согледувања им станаа доминантна работна задача во нивното политичко творење.

Сè почна во 2001 година, кога се разви идејата за размена на територии и население меѓу Македонија и Албанија. Оттогаш наваму тие идеи беа маргинализирани и категорично отфрлени, но одвреме-навреме повторно знаат да ја брануваат македонската јавност, со освежени тези прилагодени на новите балкански политичко-безбедносни прилики.

Поранешниот премиер, Љубчо Георгиевски, иако на маргините на политичката елита, повторно собра храброст - за едни, кукавичлук - за други, да ги изнесе своите согледувања за иднината на Бал-

канот. Тој стана првиот неалбанец на Полуостровот, кој заговара и посакува голема Албанија како држава која трајно би ги решила етничко-територијалните недоразбирања на Балканот. Зошто токму сега, кога со сè произвесниот влез на Македонија во НАТО алијансата ќе се удри уште еден траен печат на македонската одржливост на овие простори? Зошто толку скептичност се беше збрала кај овој наш политичар, кој во последно време изнесува единствено црни прогнози за иднината не само на Македонија, туку и на целиот регион во контекст на албанското прашање? Можеби знае нешто повеќе од она што го знаат денешните владини ресори? Имаше тези дека Георгиевски секогаш одел чекор напред со своите тези за иднината на Македонија и дека никогаш не погрешил во него-

...А, САМО ПРЕД ПЕТНАЕСЕТ ГОДИНИ СОНОТ СЕ ВИКАШЕ - МАКЕДОНИЈА ДО СОЛУН

"Албанија не дава гаранции за непроменливоста на балканските граници. Пред високи дипломати во Брисел реков дека ако има поделба на Косово, Албанија веќе нема да дава гаранции за границите, не само за Косово, туку и за албанскиот дел на Македонија. Ние постојано ги следиме состојбите и како држава и како влада. Албанија во ниту една дадена состојба нема да остане неподготвена за да најде решение".

Бесник Мустафај, поранешен шеф на албанската дипломатија, март 2006

вите анализи. Но, дали тоа е дипломатски и политички. Каква порака му испраќае на светот со идеите не на Љубчо Георгиевски, туку на нашиот експремиеер?

Но, има еден куриозитет во сè тоа, колку и да сакаме да го прикажеме како штетно по македонските визији и вредности. Голем дел од пишувањата на Георгиевски се точни, тие се дел од мозаикот кој се мести веќе подолго време на овие простори. Се разбира, Македонија како мала државна единица во регионот, не може ништо да смени во околностите. Но, не смее ниту да ги поттикнува процесите кои разградуваат. Можеби утре или задутре голема Албанија ќе стане стварност, но тој факт треба да се истакне ка-

"Се нудам да бидам предавник! Ако сите велат дека не сакаат да потпишат независност на Косово, еве јас ќе ставам потпис. Одбрав јас да не бидам тој херој кој постојано ќе го брани Косово, бидејќи тоа е најлесно да се каже. Тешко е да ја кажат вистината, а вистината е дека независноста на Косово е неминовност. Ако еден дел од телото е болен, тогаш веднаш треба да се ампутира, затоа што болеста може да се прошири и на други делови. Затоа Косово мора да се ампутира од Србија".

Милан Протиќ, Демокристијанска партија на Србија

ко зло и неправда за балканските народи, а не како опција која најмногу ѝ одговара на иднината. Кои процеси би проникнале доколку дојде до остварување на тој фашистички проект, кој датира уште од периодот на Втората светска војна?

Се разбира, домино ефектот нема тука да застане. Големоалбанската држава би ги поттикнала и другите подрачја и народи да појдат по истиот пат. Радикалите во Белград сè уште не отстапиле од идејата за голема Србија, но не само со Република Српска во нејзини рамки, туку и со добар дел од Хрватска и цела Црна Гора.

Според видувањата на Георгиевски, босанска држава воопшто и не би постоела, освен со делот околу Сребреница, како што вели тој. Доколку дојде до тоа, на увидок ќе биде еден голем терористичко-фундаменталистички циклус инициран од завидниот број Муџахедини во Босна, помогнати од радикалното муслиманско население. Тоа би значела нова Палестина на Балканот. Интересна е и тезата на Георгиевски дека со видеоизменетата мапа на Балканот, конечно ќе се создаде "вистинска македонска држава". Дали тоа значи дека ние денес живееме во привидна и сезонска

македонска држава? Зарем по неколкуте делби и поделби на Македонија ѝ треба нова ревизија на нејзините граници за да биде вистинска Македонија? Со ова Георгиевски личи на познатиот српски политичар од Србија, Чедомир Јовановиќ, претседател на либералдемократите, кој се залага за независност на Косово, за да може Србија конечно да заживее. За разлика од него, Георгиевски ги дава Тетово, Гостивар и Дебар - навистина со извесни компензации. Чедомир Јовановиќ од меѓународната заедница е опишан како проевропски и визионерски политичар, кој се носи со времето. Дали некој може и Георгиевски да го врати на сцената со овие проекти, кои не се туѓи за дел од меѓународната заедница?

Како и да е, Георгиевски не е осамен во своите излагања и тези. Нему секогаш друштво во мислите му прави најекстравагантниот Албанец на овие простори, Арбен Џафери, кој отсекогаш се залагал за поголема држава на Албанците. Постои само една суштествена разлика меѓу нив. Георгиевски е "поголем маж" од Џафери. Тој секогаш цврсто и непроменливо стои на ставот кој го изнел во јавноста, за разлика од Џафери, кој постојано се жали дека некој му ги вади зборовите од контекст.